

REPETABILA POVARĂ

de Adrian Păunescu

(n. 20 iulie 1943 - d. 05 noiembrie 2010)

Cine are părinti, pe pământ nu în gând
Mai aude si-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminti,
Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinti.

Ce părinti? Niste oameni ce nu mai au loc
De atâția copii si de-atât nenoroc
Niste cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părintii acestia ce oftează mereu.

Ce părinti? Niste oameni, acolo si ei,
Care stiu dureros ce e suta de lei.
De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu conteaza deloc, ei albiră de dor
Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus, si ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca si când as urla,
Eu îi stiu si îi simt, pătimind undeva.
Ne-amintim, si de ei, după lungi săptămâni
Fii bătrâni ce suntem, cu părintii bătrâni
Dacă lemne si-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit tristi în casele lor...
Între ei si copii e-o prăsilă de câini,
Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinti, pe pământ nu în gând,
Mai aude si-n somn ochii lumii plângând.
Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinti, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns
Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.
Mai avem noi părinti? Mai au dânsii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,

Umiliti de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orășel, într-o zare de sat,
Mai asteaptă și-acum, semne de la strămosi
Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocosi,
Și ca niște stafii, ies arare la porți
Despre noi povestind, ca de moșii lor morti.

Cine are părinti, încă nu e pierdut,
Cine are părinti are încă trecut.
Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde-avem și noi însine ai noștri copii.
Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și în genere sunt și nitel pisălogi.
Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici,
Cocosati, cocârjati, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.
Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?
Că povară îți simți și ei știi că-i așa
Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiință povara acestui apus
Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.
Iar când vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii,
Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperati vesti, ce azi nu se știi,
Vom pricepe de ce fiii uită curând,
Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând,
Și de ce încă nu e potop pe cuprins,

Desi plouă mereu, desi pururi a nins,
Desi lumea în care părinti am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.